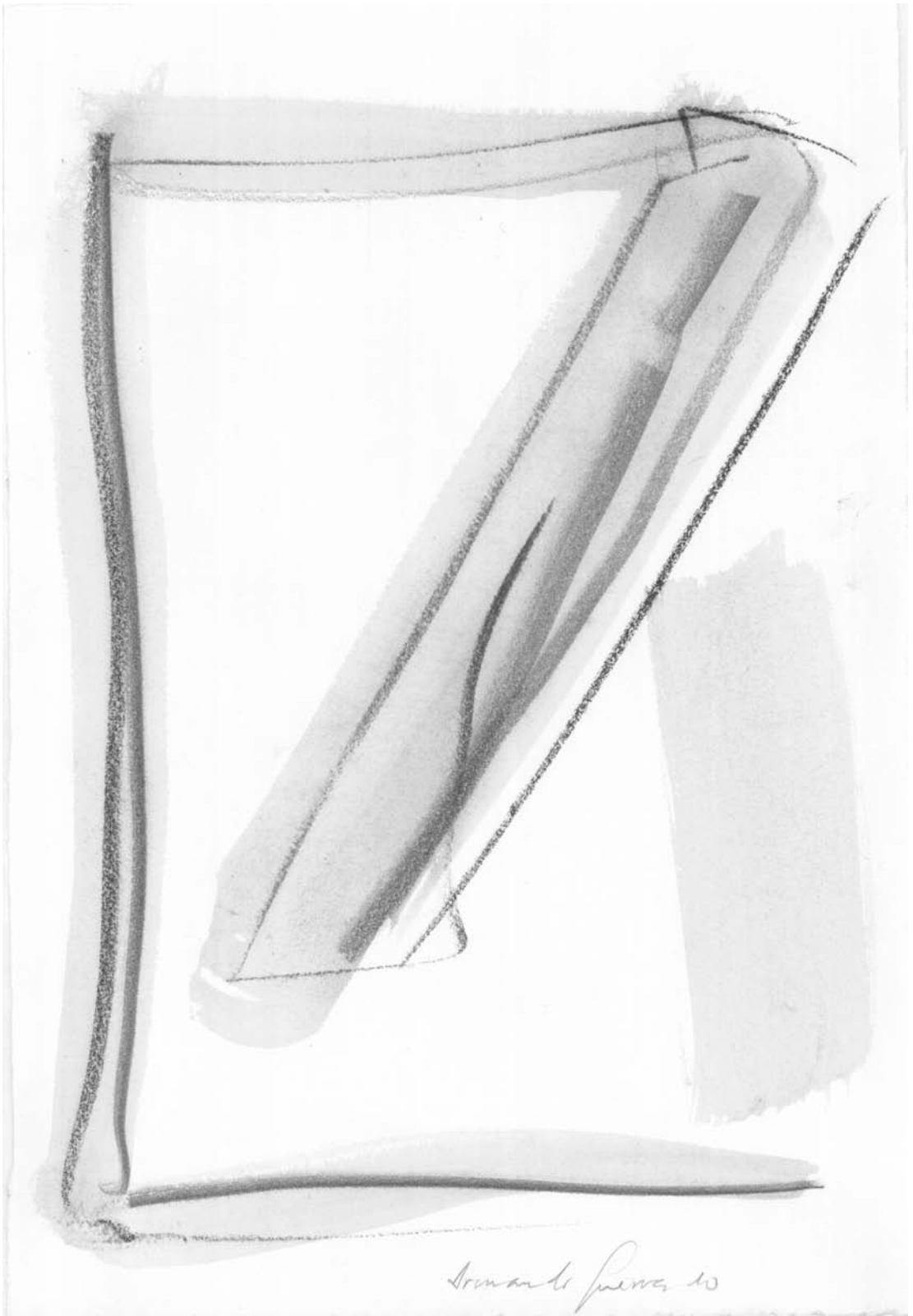

O peso da espontaneidade

ARMANDO GUERRA

Gusto dunha obra que teña a espontaneidade do esbozo. Debuxo moito en todo tipo de cadernos, papeis..., pero sen pensar nunha obra concreta. Entendo que o esbozo está ben para racionalizar unha serie de cousas, pero ao chegar o momento de enfrontarte á tea, é necesario esquecerse diso. O que ten que saír é algo fresco que presente interiorizacións de todo o traballo realizado no papel, porque, á hora de pintar, necesito que o cadro mande ás veces, que respire en por si, para loitar con el. E nese momento, loxicamente, inflúen moitas cousas, o soporte, o material co que estás a traballar, as sensacións emocionais que tes nese momento...

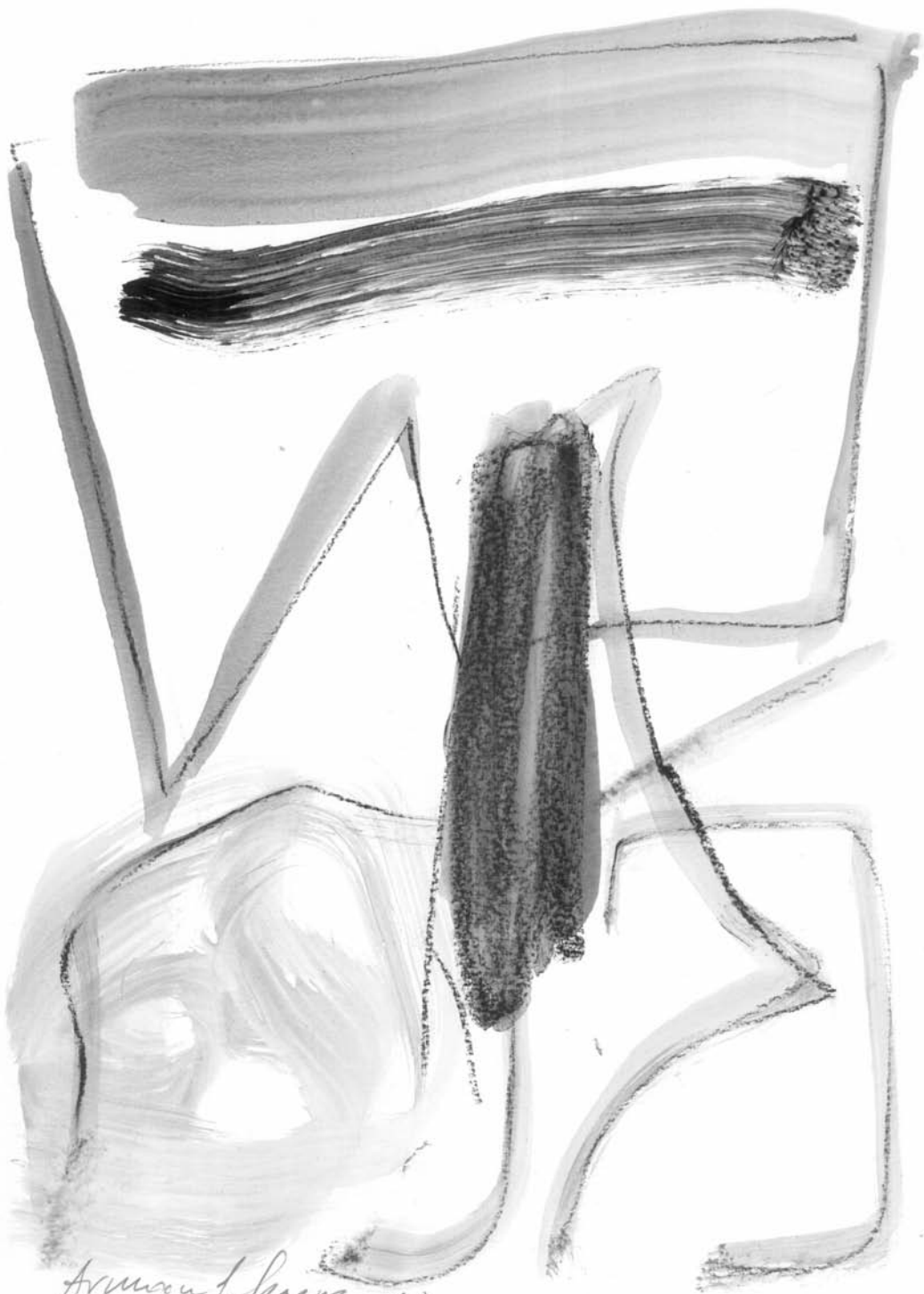
Stomato pueras 10

O erro convértese nun acerto cando tes a capacidade de velo, de servirte del, pois un erro modifica o establecido, é dicir, supón atopar esquemas que te sorprenden e que podes empregar. Iso é o que permite que unha obra sexa distinta. As máis interesantes son aquelas que me sorprenden a min o primeiro, e aínda que non a entendas, non saibas o que pasou, observas que a obra está acabada e ademais..., funciona.

A transparencia das cores permítame non tapar o que fago, manter debaixo, á vista, o que fixen previamente. A transparencia é a capacidade de deixar pasar a luz que está alí, detrás, ao fondo. É o contrario dunha parede, dun muro. Alén áchase a incógnita, o interrogante, o misterio. Se parto dunha superficie branca, a cor, en transparencia, ofrece a súa máxima potencia e adquire unha vibración que perde na opacidade. A riqueza cromática dunha cor, as infinitas variacións e gradacións que hai nunha augada, é moi superior á que se consegue por paleta, por opacidade. No momento en que eu tapo, estou negando o propio fondo, o escenario onde todo sucede.

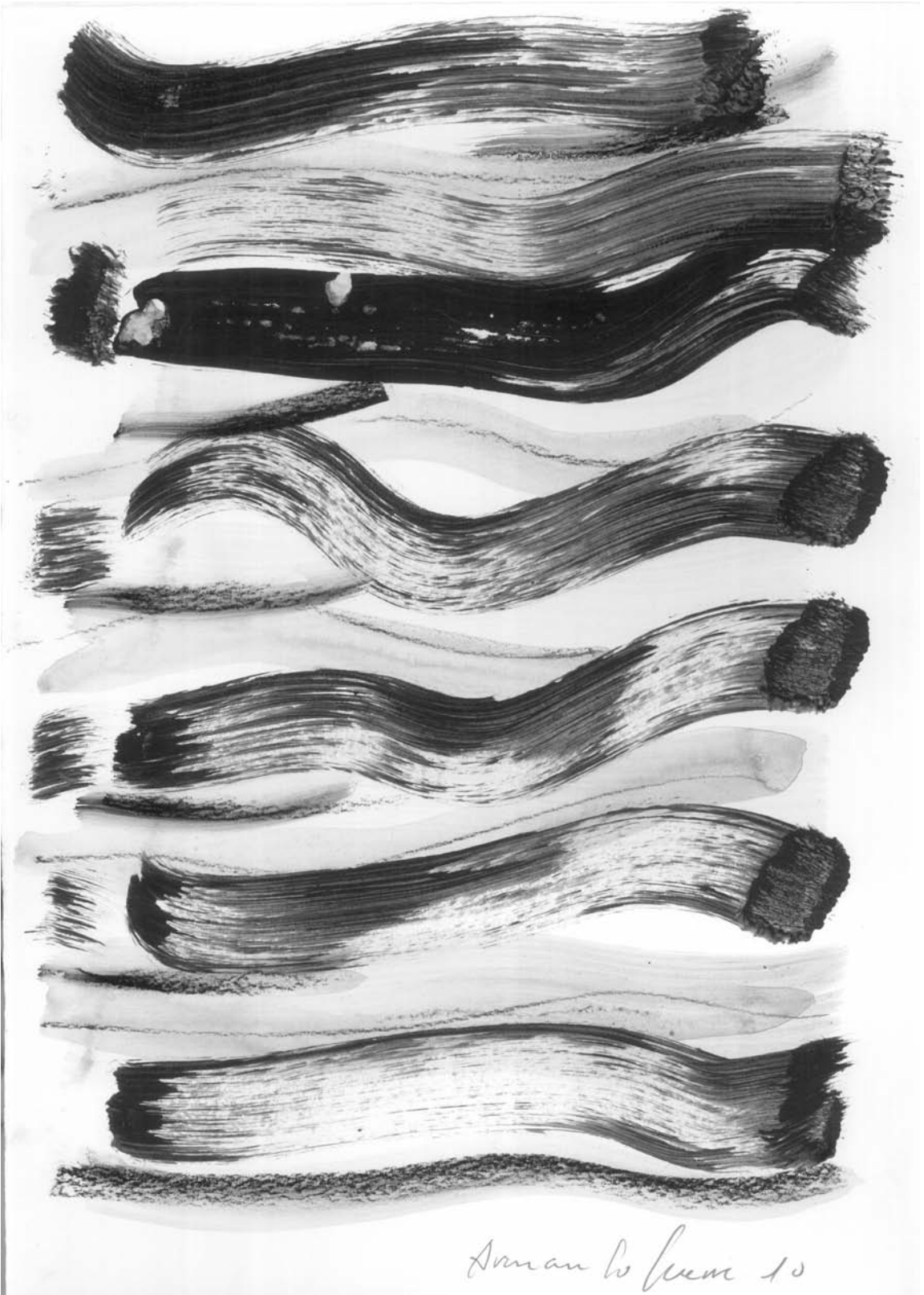
Arumou to kurem 10

Traballo a prancha de metal dun xeito moi espontáneo, moi directo. O mesmo que na pintura, aproveito os inconvenientes, os azares que che ofrece o medio. Intento traballar coas oportunidades que depara o gravado e que se manteñen ata o instante mesmo en que retiras a estampa da prensa. O gravado é un medio xerador de sorpresas e moi agradecido nos seus resultados. As tintas, cando quedan aveludadas, posúen unha forza, unha sensualidade e unha frescura imposibles de conseguir por outros medios. Non sei por que, pero o gravado calcográfico ten unha calidade misteriosa.

Entendo o gravado calcográfico como unha obra orixinal, porque, na tirada, hai diferenzas e matices entre unha estampa e outra. O papel posúe distintos graos de humidade, a prancha non é a mesma a cada presión do tórculo nin leva sempre a mesma cantidade de tinta..., cada estampa é única.

A realización da tirada ten un aspecto mecánico, rutineiro e artesanal que me permite evadirme do acto de pintar, que non me obriga a tomar decisións continuamente como ante a tea, pero que, ao mesmo tempo, impulsa ideas e expectativas que alimentan un retorno fecundo á pintura.

Somar lo bueno 10

